

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **I. B.**, nar.,
stát. přísl. Uzbekistán,
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské nám. 21, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2022, č.j. CPR-23658-2/ČJ-2022-930310-V241,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2022, č. j. CPR-23658-2/ČJ-2022-930310-V241, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2022, č.j. KRPA-174279-20/ČJ-2022-000022-SV o správním vyhoštění žalobce se zákazem pobytu na dobu 1 roku.

2. Žalobce namítá nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění, jestliže jeho vstup do České republiky nebyl motivován ekonomickými zájmy, nýbrž prostou obavou o vlastní bezpečnost a zdraví, kdy vstoupil do Schengenského prostoru bezprostředně po vypuknutí války na Ukrajině, kde toho času pobýval. Konflikt na Ukrajině přinesl novum v podobě humanitárního otevření hranic bez ohledu na státní příslušnost příchozích cizinců, kdy z pochopitelných důvodů hraniční kontroly na přechodech do Schengenského prostoru nebyly ochotny bazírovat na předložení platného vízového či pobytového oprávnění a pod tíhou války umožnily vstup jak státním příslušníkům Ukrajiny, tak i cizincům z jiných států, jelikož negativní důsledky války dopadaly na všechny osoby bez výjimky. Nelze proto vyčítat žalobci nelegální pobyt za situace, kdy mu Evropská unie zcela vědomě umožnila nelegální vstup do Schengenského prostoru a zároveň opomněla přijmout legislativu, která by takto příchozím stanovila konkrétní ochrannou lhůtu, během které by na jejich dočasný pobyt bylo nahlíženo jako na legální, není dle názoru žalobce v souladu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců. Přitom ze žádného právního předpisu nevyplývá, zdali se takto příchozí cizinec má dostavit na pracoviště správního orgánu ve lhůtě do 3, 15 či 90 dnů, tak není možné sankcionovat žalobcův nelegální pobyt hned k prvnímu dni vstupu do EU, a naopak je třeba ocenit, že to byl on sám, kdo se dostavil na pracoviště správního orgánu s žádostí o vydání výjezdního víza k vycestování do Uzbekistánu.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

5. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

6. Z kopie pasu je patrné, že žalobce vstoupil do Schengenského prostoru dne 2. 3. 3. 2022 na hraničním přechodu Vyšné Německé, aniž by měl povolení ke vstupu, přičemž na území Ukrajiny vstoupil dne 23. 11. 2020. Z pasu žalobce, ani z jeho tvrzení ve správním řízení neplyne, že by na Ukrajině pobýval na základě povolení k trvalému pobytu, proto žalobce nesplňuje výchozí podmínku pro udělení dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022, o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, přesto však nelze ignorovat okolnosti vstupu žalobce na území zemí Schengenu. Žalobce překročil hranice schengenského prostoru přes hraniční přechod bez pobytového oprávnění v důsledku reakce členských států na válečný konflikt na Ukrajině. Pokud příslušné správní orgány (slovenská cizinecká policie) akceptovala vstup žalobce na území bez ohledu na povolení ke vstupu, nelze následně žalobce za takový vstup sankcionovat. Což žalobce učinil, jestliže vymezil neoprávněný pobyt žalobce po dobu od 2. 3. 2022 do 25. 5. 2022. Pobyt žalobce na území České republiky bez pobytového oprávnění sice byl nelegální, avšak okolnosti, které k tomu vedly, byly natolik mimořádné (válečný konflikt na Ukrajině a reakce členských států Schengenu), že je nelze ignorovat a nahlížet na žalobce výlučnou optikou neoprávněného vstupu a pobytu. Pobyt žalobce na území ČR je nezákonný, proto nelze zároveň nalézt

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

podmínky na jeho pokračování, avšak při nalezení způsobu jeho faktického ukončení je nutné nalézt takový, který bude brát zřetel k okolnostem konkrétní věci.

7. K tvrzenému motivu vstupu žalobce na území ČR (obava o život) je soud skeptický, jestliže na Ukrajině setrvala jeho těhotná přítelkyně a dosud nijak neprokázal narození dítěte nebo těhotenství přítelkyně. Těhotenství přítelkyně lze však vykládat i tak, že v takovém stavu nehodlala opustit prostředí, kde má i přes nebezpečí válečného konfliktu určité zázemí rodiny. V takto vyhocené situaci dané válkou na Ukrajině je velmi obtížné hodnotit jednání osob válkou přímo dotčené, i proto soud považuje motiv žalobce za nerozhodný, jestliže žalobce vstoupil na území legálně, s faktickým souhlasem členských států Schengenu. Vzhledem k válce nebylo možné po žalobci požadovat, aby z Ukrajiny vycestoval do země původu. Vycestovat do země původu však mohl z České republiky, v takovém případě však nelze vyloučit, že by na letišti byl zajištěn, resp. jinak mu bylo zabráněno v odletu v důsledku absence pobytového oprávnění. Proto jediná cesta byla dostavit se k vydání výjezdního příkazu, což žalobce učinil. Žalobce tedy nejen že vstoupil na území „legálně“, ale i následně se pokusil svou pobytovou situaci řešit, jakkoli s odstupem cca 3 měsíců po vstupu do Schengenského prostoru. Soud má za to, že v dané situaci mělo být následnou reakcí výkonné moci udělení výjezdního příkazu na dobu 60 dnů, aby žalobce mohl činit úkony k vycestování. Žalobce však o výjezdní příkaz požádal po uplynutí 60 dnů svého pobytu, přesto danou dobu 60 dnů je třeba hodnotit v řízení o správním vyhoštění obecně velmi mírně, a to nejen z hlediska ukládané délky zákazu vstupu, ale především při posuzování samotné potřeby uložení správního vyhoštění (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 167/2019 – 41, bod 17). Pro posouzení správního vyhoštění je tak relevantní pouze pobyt od 2. 5. do 25. 5., což s přihlédnutím k okolnostem vstupu a dostavení se žalobce na policii soud považuje za natolik málo intenzivní zásah do veřejného pořádku, že neshledává podmínky pro uložení správního vyhoštění se zákazem pobytu po dobu 1 roku. Žalovaný v dané věci provedl natolik zúžený pohled na věc, že nijak nepřihlédl k okolnostem vstupu žalobce a následně jeho možnosti řešit svůj pobyt na území ČR, kdy situace byla v ČR nepřehledná a ve výchozí zemi (UA) bezvýchodná. Právo cizinců pobývat na území ČR sice nepatří do kategorie základních práv, ale právo na spravedlivý proces je dáno jakémukoliv subjektu bez ohledu na jeho státní příslušnost. Součástí práva na spravedlivý proces je i povinnost správního orgánu zohlednit individuální okolnosti dané věci a nikoli bez ohledu na ně provést úvahu omezenou pouze na otázku oprávněného nebo neoprávněného pobytu.

8. Soud na základě výše uvedeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v absenci řádného odůvodnění doby zákazu pobytu i pro nezákonnost z důvodu nepřiměřenosti doby zákazu pobytu v délce 1 roku. Žalovaný v novém rozhodnutí se vypořádá s výše uvedenými okolnostmi vstupu žalobce i dobou neoprávněného pobytu, kdy zváží vhodnost postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců namísto správního vyhoštění.

9. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100,- Kč za jeden úkon, celkem 6 200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení s 21 % DPH činí 8 228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 19. 10. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.